

[Pinholt.]

Det er en rigtig Betragtningssmaade. Det er rigtigt, at der i den Periode anvendtes overmaade store Beløb til Prisregulering, og at det var derfor, det var nødvendigt at bruge saa mange Penge. Men jeg vil gerne tilføje, at der er jo Forskel paa den 7-aarige Periode fra 1913 til 1920 og den 4-aarige Periode fra 1920 til 1924. Fra 1913 til 1920 steg Statens Skatteindtægter kolossalt, nemlig fra 102 Mill. Kr. til 575 Mill. Kr. eller gennemsnitlig 168 Mill. Kr. aarlig, og desuden laante man gennemsnitlig 80 Mill. Kr. aarlig, men i Perioden fra 1920 til 1924 faldt Skatteindtægten gennemsnitlig med 93 Mill. Kr. aarlig, og Statsgælden steg gennemsnitlig med 73 Mill. Kr. aarlig. Ærede Medlemmer vil deraf kunne se, at denne Periode i finansiel Henseende har været meget vanskelig paa Grund af de svigtende Indtægter.

Jeg vil gerne til Slut sige, at Socialdemokratiets fornemste Virkemiddel har været og er Organisation og Understøttelse. Understøttelsespolitikken vil kunne blive en Fare for Hævdelsen af Selvhjælpsprincippet, der er af fundamental Betydning for ethvert sundt og levedygtigt Folk. Understøttelsespolitikken som Hovedmiddel til at klare de økonomiske Vanskeligheder vil paa afgørende Maade modvirke Efterlevelsen af den Læresætning, Borgmesterr Hedeboleden forkyndte for det danske Folk gennem Radioen: at sætte Tæring efter Næring og endda have en lille Nødskilling i Baghaanden! Man faar det Indtryk, at Borgmesteren er udgaaet fra et godt jysk Venstrehjem, og at han ikke har glemt sin Barnelærdom — at man skal sætte Tæring efter Næring og endda have en lille Nødskilling i Behold. Jeg maa sige, at jeg ved ikke, om den højtærede Borgmester paa det Sted, han nu er, er i Stand til at praktisere denne Læresætning, men at den har hans Kærlighed endnu, er der ikke nogen Tvivl om, eftersom han forkyndte den for hele det danske Folk som noget efterlevelsseværdigt.

Endelig mener jeg, det vil være umuligt at modsige, at de socialdemokratiske Regeringsperioder har været kendetegnet ved stigende Skatter og stigende Arbejdsløshed, og de to Forhold hører jo naturligt sammen: stigende Skatter og stigende Arbejdsløshed. Men dersom de nuværende Regeringspartier vil samarbejde med Oppositionen paa Grundlag af Borgmester Hedeboledens Læresætning: sætte Tæring efter Næring og endda have en Nødskilling i Baghaanden, saa vil der være Mulighed for et frugtbart Samarbejde, der vil bidrage til

at gøre vort Lands økonomiske Forhold lysere, end der er Udsigt til nu, thi i Øjeblikket er der kun Udsigt til stigende Arbejdsløshed, stigende Skatter og stigende Gæld. Det er den Udsigt, vi har under den nuværende Regering, og jeg tror, det engang vil hævne sig, at man fortsætter ad disse Veje. Understøttelsespolitikken, som bliver brugt i alle Forhold, til at helbrede Landbrugskrise med og til at helbrede andre Kriser med, er absolut fordærlig og kan ikke bringe vort Folk nogen Fremgang.

Jeg vil gerne til Slut sige til den højtærede Socialminister, som i Gaar oplyste, at Nettoudgiften ved Socialreformen var 6 Mill. Kr., at jeg synes, det er for tidligt nu at opgøre Nettoudgiften til Socialreformen, i det hele taget for tidligt at opgøre noget vedrørende Socialreformen. Man maa hellere se Tiden an, til man faar de rigtige Tal, saa kan man overveje, hvordan det hele vil falde.

Det eneste, jeg synes den højtærede Minister skulde paalægge sig, var ikke at anfælde alle de Mennesker, der nu er ængstelige for hele denne Reform, saa haardt, naar de endelig giver Luft for deres Ængstelse, thi der er jo ingen Tvivl om, at Kommunalmand i alle politiske Partier ser med den allerstørste Ængstelse hen til denne Reforms fulde Udvikling; det er aldeles givet, det kan man ikke bestride. Om det er berettiget, at de har denne Ængstelse, er jo en helt anden Sag, det vil Tiden kunne vise. Jeg antager, at til Nytaar, hvor Refusionen efter Loven skal være i Orden, kan vi sige, hvad hver Kommune skal betale, og saa kan man begynde at drøfte, hvordan Udgifterne vil falde, hvilken Udvikling man kan vente sig i Fremtiden, og hvis den højtærede Minister vil lade være at være alt for utaalmodig og alt for ømfindtlig over for de Angreb, som kommer — og hans eget Parti har aldrig været tilbageholdende, naar det drejer sig om at komme med Angreb, men den højtærede Minister har den Skavank, at hvis der bliver gjort et Angreb paa ham, som han ikke finder er tilstrækkelig motiveret i de virkelige Forhold, saa skal det altid være malhonnette Hensigter, der har været forbundet dermed —, hvis han afholder sig herfra, og det vil være klogt, vil vi om ikke saa forfærdelig længe kunne optage en saglig Drøftelse af, hvordan hele dette Forhold vil udvikle sig; saa kan vi fuldkommen sagligt bedømme, hvilke Udgifter der vil komme, og hvordan de vil falde paa de forskellige Egne af Landet og paa de forskellige Typer af Kommuner. Noget af det mest interessante vil være at